

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 266/2017
20.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Вучковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Стојадиновић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5663/16 од 31.08.2016. године, у седници већа одржаној дана 20.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5663/16 од 31.08.2016. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 13366/13 од 29.10.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је власник на $\frac{1}{2}$ идеалног дела двособног стана број ..., на четвртном спрату у улици ... број ... у ..., укупне површине 45м², а по основу брачне тековине стечене у браку са туженим, што је тужени дужан да призна и трпи да се ово право упише у књиге евиденције непокретности без његове сагласности. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 224.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5663/16 од 31.08.2016. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 13366/13 од 29.10.2015. године у ставу првом изреке, тако што је усвојен тужбени захтев тужиље и утврђено да је тужиља власник $\frac{1}{2}$ идеалног дела стана који се налази у ..., у улици ... број ..., површине 45м², по основу брачне тековине стечене у браку са туженим, а што је тужени дужан да призна и трпи да се ово право тужиље упише у јавни регистар права на непокретностима, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом извршења. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 13366/13 од 29.10.2015. године, тако што је одређено да свака странка сноси своје трошкове

парничног поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао другостепену одлуку на начин прописан у члану 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14) и утврдио да ревизија није основана.

Другостепена одлука није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Без утицаја су ревизијски наводи туженог да је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 228, 229, 230 и 231. ЗПП, обзиром да је погрешно првостепени суд уместо наведених одредаба примењивао одредбе члана 7. став 2, члана 220. и члана 223. став 3. ЗПП, обзиром да позивање другостепеног суда на одредбе раније важећег Закона о парничном поступку нису утицале на правилност и законитост побијане одлуке, а све имајући у виду и да су цитиране одредбе предвиђене и новим Законом о парничном поступку. Неосновано је и указивање на погрешну примену материјалног права, а оспоравање утврђеног чињеничног стања у ревизији није дозвољено сагласно одредби члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су бивши супружници који су брачну заједницу засновали 09.02.1989. године, а брак парничних странака је разведен 06.08.2008. године. Из брака имају заједничку ћерку, док тужени из претходног брака има сина. Туженом је на основу решења СО ... од 17.07.1978. године додељен стан, на неодређено време, који се налазио у ... у ул. ... број ..., а дана 18.09.1980. године тужени је закључио уговор о коришћењу стана као носилац станарског права са Самоуправном интересном заједницом становања ... . Наведени стан је тужени исте године, дана 24.09, уговором заменио за стан који се налази у ... - ..., улица ... број ..., на коме је носилац станарског права била ВВ. На основу наведеног уговора о замени станова, тужени је 05.01.1985. године закључио уговор о коришћењу стана са Самоуправном интересном заједницом становања ..., а предмет тог уговора је предаја на коришћење наведеног стана туженом у својству носиоца станарског права. Након што су парничне странке закључиле брак, тужени је 09.11.1990. године са мајком тужиље - ГГ из ... закључио уговор о замени стана, тако да је ГГ припао стан у ... у улици ... број ..., а туженом је припао стан у ... у улици ... број ..., као носиоцима станарског права. Даном 12.11.1990. године тужени је са јавним предузећем за стамбене услуге у ..., закључио уговор о коришћењу предметног стана и констатовано је да је туженом, као носиоцу станарског права, предат на коришћење стан на неодређено време и да ће га користити заједно са члановима

породичног домаћинства и то: супругом АА - овде тужиљом, ћерком ДД и сином ЂЂ. Дана 04.03.1993. године тужени је поднео захтев за откуп предметног стана, наводећи да стан користи са члановима породичног домаћинства - супругом и двоје деце и да је укупан радни стаж његове супруге овде тужиље и његов 28 година, два месеца и 21 дан. Из обрачуна цене предметног стана произлази да је откупна цена одређена с`обзиром на године радног стажа туженог, као купца и његове супруге. Из уговора о откупу стана закљученим 20.05.1993. године између Општине ... .. и туженог, утврђено је да је продавац - Општина ... продала купцу стан у ... у улици ... број ... по откупној цени од 22.675,417 динара, односно да је откупна цена стана (од 28.344,271 динара), умањена за 20% на име једнократне исплате. На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиље налазећи да уговор о откупу стана није релевантан правни основ стицања својине у овој правној ствари, обзиром да је дошло до трансформације права становања туженог (које је остварио пре ступања у брак са тужиљом - доделом на коришћење стана у ...) у стварно право - право својине искључиво туженог, те да предметни стан није стечен заједничким радом и улагањем супружника током трајања брака, па исти не може водити стицању права својине од стране тужиље.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби тужиље преиначио одлуку првостепеног суда сагласно члану 357. став 1. и 171. Породичног закона РС, те применом правила о терету доказивања из Закона о парничном поступку, уз образложење да су парничне странке заједничким новчаним средствима и за време трајања брачне заједнице откупиле стан који је предмет парнице, због чега је основан тужбени захтев тужиље у погледу стицања права својине на предметном стану у току трајања брака. По закључку другостепеног суда супружници су закључењем уговора о откупу стана и отплатом купопродајне цене, која је формирана по посебним привилегованим условима, сагласно одредбама члана 18, 18а, 20. и 21. Закона о становању, стекли својину на предметном стану која представља заједничку својину супружника, сагласно одредби члана 171. Породичног закона, независно од чињенице ко је од супружника уговорни носилац станарског права. Стога право својине на стану који је откупом стекао тужени улази у режим заједничке својине, због чега је преиначена одлука првостепеног суда и утврђено право својине тужиље на предметном стану, обзиром да иста може основано истицати стварноправни захтев у односу на стан који је предмет парнице.

Правилан је закључак другостепеног суда којим је утврдио да право својине на стану, који је откупом стекао тужени, улази у режим заједничке имовине, сагласно члану 171. став 1. Породичног закона, те да тужиља може основано истицати стварноправни захтев у односу на стан који је предмет парнице, обзиром да су супружници закључењем уговора о откупу стана и отплатом купопродајне цене, формиране по посебним привилегованим условима, стекли својину на предметном стану, независно од чињенице ко је од супружника уговорни носилац станарског права.

Наводи ревидента којима се истиче да је другостепени суд погрешно применио одредбу члана 171. став 1. Породичног закона и погрешно применио материјално право нису основани, обзиром да правилно другостепени суд закључује да у случају откупа стана добијеног у току трајања брака, где је на цену откупа имао утицај допринос за стамбену изградњу издвајан из личног дохотка оба супружника, а да је цена бенефицирана - нетржишна, те да због наведених специфичности откупа, односно стицања стана постоји оправдан разлог да се направи одступање од општег принципа деобе заједничке имовине предвиђеног одредбом члана 180. став 3. Породичног закона, због чега није од пресудног значаја ко је од супружника обезбедио да се стан додели на коришћење. Наиме, откупом стана у току трајања брака од стране једног брачног друга, који је уговорни носилац станарског права, под условима из Закона о стамбеним односима, односно Закона о становању, право на стан улази у режим имовине коју су брачни другови стекли радом у току брачне заједнице, који је њихова заједничка имовина у смислу одредбе члана 321. Закона о браку и породичним односима, при чему је без утицаја ко је од брачних другова закључио уговор о откупку стана. Чињеница да је тужени 1990. године закључио уговор о коришћењу предметног стана и тим правним послом одлучено о стамбеном статусу туженог као носиоца станарског права који ће стан користити заједно са члановима породичног домаћинства, указује да је туженом додељен стан и за чланове породичног домаћинства - супругу, овде тужиљу и двоје деце ДД и ЂЂ, те имајући у виду да је након овако стеченог права коришћења стана, у својству носиоца станарског права тужени откупио стан, а откупна цена формирана сагласно посебно бенефицираним условима откупа, с`обзиром на године радног стажа оба супружника, парничних странака у овој правној ствари, то се наводима ревизије туженог није могло удовољити.

Како не стоје разлози због којих је ревизија изјављена, а ни они на које ревизијски суд пази по службеној дужности, на основу члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић